

мечове и да изтрайватъ подъ страшната тежестъ на желѣзнитѣ доспехи. Навѣрно и животнитѣ, които сж носѣли тия звънци, ще да сж били по-други.

Но оригиналността на звънцитѣ не бѣше само въ голѣмината имъ. Когато Хаджи Ибрахимъ, увлѣченъ въ разказитѣ си, подигаше нѣкой отъ тѣхъ, каточе пробудени отъ дълбокъ сънь, въ тишината на стоята проечаваха и се разливаха чарующи звуци. И това бѣше най-красноречивиятъ езикъ на миналото. Трѣбва любовта къмъ нѣкогашния първобитенъ, но хубавъ поминъкъ да е била твърде голѣма, за да се превърне обикновената нужда въ разкошъ и простиятъ занаятъ на желѣзаритѣ отъ Сарж-Шабанъ и Кавала да стане изкуство. Защото и направата, и металическиятъ сплавъ сж имали секрета си, а различнитѣ гласове на звънцитѣ отъ единъ комплектъ напълно се съгласуваха съ законитѣ на музикалната гама. Една вещь ржка би могла да съчетае тия звуци въ сложна и хубава мелодия.

Тъкмо това разказвахъ на Хаджи Ибрахима. Казвахъ му, че има хора, които ходятъ отъ градъ на градъ и съ такива звънци, като неговитѣ, свирятъ всѣкакви пѣсни и печелятъ пари. Но старецътъ не ме разбра, или пъкъ не искаше да ме разбере. И наистина, тая ексцентрична музика може да бжде твърде забавна върху сцената на нѣкое вариете, но